

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **Odborová organizace Sluníčko**, IČ 22711554
sídlem Petrušov č. ev. 152, 571 01 Staré Město

proti
žalované: **Vláda České republiky**
sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v porušování veřejného subjektivního práva žalobkyně na řádné odůvodnění správního uvážení žalované, a to v případě vyřízení podání ze dnů 25. 3., 28. 3., 29. 3., 30. 3., 20. 4., 21. 4., 22. 4. a 11. 5. 2024,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá, aby soud zakázal žalované pokračovat v nezákonném zásahu, který měl podle jejího tvrzení spočívat v tom, že žalovaná ve vyřízení podání žalobkyně ze dnů 25. 3., 28. 3., 29. 3., 30. 3., 20. 4., 21. 4., 22. 4. a 11. 5. 2024 neuvedla řádné odůvodnění provedeného správního uvážení. Pro srozumitelnost níže uvedeného soud předesílá, že se obdobnou věcí totožného žalobce již zabýval jeho pátý senát, přičemž žalobu odmítl usnesením ze dne 30. 7. 2024, č. j. 5 A 53/2024-18.
2. Žalobkyně v žalobě ke skutkovým okolnostem věci uvedla, že zaslala žalované, prostřednictvím Úřadu vlády:
dne 25. 3. 2024 „Podnět dle § 42 správního řádu“;
dne 28. 3. 2024 „Stížnost dle zákona č. 234/2014 Sb., § 79 (1)“;
dne 29. 3. 2024 „Stížnost dle zákona č. 234/2014 Sb., § 79 (1)“;
dne 30. 3. 2024 „Stížnost dle zákona č. 234/2014 Sb., § 79 (1)“;
dne 20. 4. 2024 „Podnět dle § 42 správního řádu a stížnost dle zákona č. 234/2014 Sb., § 79 (1)“; dne 21. 4. 2024 „Podnět dle § 42 správního řádu, stížnost dle zákona č. 234/2014 Sb., § 79 (1) a žádost o vyloučení ministra vnitra z projednávání a rozhodování věcí“;
dne 22. 4. 2024 „Podnět dle § 42 správního řádu, stížnost dle zákona č. 234/2014 Sb., § 79 (1) a žádost o vyloučení ministra vnitra z projednávání a rozhodování věcí“;
dne 11. 5. 2024 „Stížnost dle zákona č. 234/2014 Sb., § 79 (1) a žádost o vyloučení ministra vnitra z projednávání a rozhodování věcí“. Žalobkyně vysvětlila, že shora vypočtenými

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

úkony podala podnět a stížnosti, jejichž cílem bylo, aby žalovaná provedla nové služební hodnocení nejvyššího státního tajemníka, a aby z vyřizování dané věci byl vyloučen ministr vnitra.

3. Žalobkyně připustila, že na tato její podání reagoval dne 22. 5. 2024 ministr vnitra sdělením, č. j. MV-60370-10/TP-2024 (dále též „sdělení“), jímž podání vyřídil. Žalobkyně však namítala, že takovýto způsob vyřízení věcí ministrem vnitra zasahuje do jejího veřejného subjektivního práva, a sice do práva na řádné odůvodnění správního uvážení. Žalovaná totiž porušila zejména povinnost uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použila, jaké důkazní prostředky si opatřila, jaké důkazy provedla a jak je hodnotila, čímž se dopustila libovůle. Žalobkyně namítala, že sdělení neodkazuje na žádné rozhodnutí soudu či jiné právní autority, na žádný komentář či výkladové stanovisko, ohledně postupu v případě stížnosti dle § 175 správního řádu, naopak dokonce popírá stanovisko Ministerstva vnitra, aniž by cokoli zdůvodnilo. Žalobkyně zdůraznila, že se nedomáhala zrušení či změny služebního hodnocení státního zaměstnance, nýbrž provedení nového služebního hodnocení podle § 155 odst. 7 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“). Žalobkyně tak dovodila, že si žalovaná podání žalobkyně ani pořádně nepřčetla, a že způsob vyřízení věci dle žalobkyně vzbuzuje dojem, že žalovaná rezignovala na výkon moci ve smyslu Ústavy ČR a mocenský prostor ve veřejné správě uvolnila organizovanému zločinu.
4. Žalobkyně měla za to, že nezákonný zásah spočívající v neuvedení řádného odůvodnění správního uvážení ohledně jejích podání trvá. Domáhala se proto, aby soud vládě zakázal pokračovat v porušování jejího veřejného subjektivního práva na řádné odůvodnění správního uvážení ohledně vyřízení podání ze dnů 25. 3., 28. 3., 29. 3., 30. 3., 20. 4., 21. 4., 22. 4. a 11. 5. 2024. Žalobkyně na podporu svých tvrzení odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 A 25/2002-42, ve kterém se Nejvyšší správní soud vyjádřil ke správnímu uvážení.
5. Dále v žalobě odkázala na právní stanovisko ombudsmana vyjádřené ve Zprávě o šetření ve věci posouzení sp. zn. 6858/2023/VOP/DV, č. j. KVOP-27110/2024 (dále „Zpráva“). Dle žalobkyně ve Zprávě ombudsman dovodil, že správní orgán, jenž nevyhoví podnětu dle § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“, příp. „s. ř.“) je povinen uvést důvody pro nevyhovění podnětu (pokud jej osoba o tuto informaci požádala). Tuto povinnost ombudsman přitom dovozuje z principů dobré správy a správně by tedy vyrozumění o nevyhovění podnětu mělo obsahovat *„vysvětlení alespoň v takovém rozsahu, aby v podateli nevzbuzovalo důvodné podezření na nečinnost úřadu, případně na svévolné uplatnění správního uvážení. Sdělení zasílané tomu, kdo podal podnět podle § 42 správního řádu, nemá obsahovat odůvodnění odpovídající rozsahem a kvalitou odůvodnění správního rozhodnutí. Sdělení by mělo být úměrné obsahu podnětu, přesvědčivé a měl by z něj plynout stručný právní a skutkový náhled na danou věc“*.
6. Rovněž žalobkyně odkázala na článek *Vyřizování podnětu k zahájení správního řízení z moci úřední*, autorky JUDr. Soni Večeřové, vyšlém v časopise Jurisprudence pod č. 2/2021. Tento článek má podpořit tvrzení žalobkyně o míře dostatečně řádného odůvodnění vyrozumění o nevyhovění podnětu. Z výňatku, který vnesla do žaloby, soud cituje: *„musí*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

být „tzv. jiné správní úkony také přiměřeně odůvodněny“ a mělo by být „sehnatelné, jaké důvody vedly k tomu, kterému obsahu vydaného vyjádření“.

7. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla, aby soud žalobu odmítl, jelikož nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek má být neodstranitelný. Žaloba dle žalované není věcně projednatelná, protože chybí přípustitelné žalobní tvrzení nezákonného zásahu. Žalovaná uvedla, že z § 42 s. ř. plyne pouze povinnost správního orgánu žalobkyni vyrozumět, tomu odpovídá právo žalobkyně na vyrozumění (sdělení), jak správní orgán s jejím podnětem naložil, přičemž ze sdělení by mělo být patrné, že se správní orgán podnětem žalobkyně zabýval. Z ustanovení § 175 odst. 5 s. ř. dle žalované vyplývá rovněž pouze povinnost správního orgánu stěžovatele o vyřízení stížnosti vyrozumět. Žalovaná má za to, že byly veškeré zákonem stanovené povinnosti v daném případě naplněny. Dále se ve svém vyjádření k žalobě žalovaná zabývala možným zneužitím práva na činění podání a obecně na aktivizaci činnosti orgánů veřejné moci ze strany žalobkyně. Závěrem se pak žalovaná vyjádřila k postavení žalobkyně jakožto odborové organizace a jejímu fungování jako odborové organizace.
8. Soud se nejprve musel zabývat tím, zda je podaná žaloba vůbec věcně projednatelná. Soud rekapituluje, že žalobkyně tvrzený nezákonný zásah spatřuje v tom, že vláda (žalovaná) porušuje její veřejné subjektivní právo na řádné odůvodnění správního uvážení ohledně jejích podání ze dnů 25. 3., 28. 3., 29. 3., 30. 3., 20. 4., 21. 4., 22. 4. a 11. 5. 2024. Podání žalobkyně obsahovala podnět k zahájení řízení dle § 42 správního řádu, kterým se domáhala, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední o novém služebním hodnocení PhDr. Jindřicha Fryče dle § 155 odst. 7 zákona o státní službě. Podání ze dne 28. 3. 2024 a následující byla označena jako „*Stížnost dle zákona č. 234/2014 Sb., § 79 (1)*“, obsahově ovšem odpovídají stížnosti dle § 175 odst. 1 správního řádu, žalobkyně ve svých podáních uvedla: „...*Výše uvedené dokazuje, že PhDr. J. F. porušil povinnosti, které mu vyplývají ze správního řádu, služebního zákona a zákona o svobodném přístupu k informacím. Žádáme vládu o vyrozumění, zda stížnost shledala důvodnou nebo částečně důvodnou, popř. jaká učinila opatření k nápravě.*“ Žalobkyně tudíž v žalobě nesouhlasila s tím, že žalovaná neuvedla řádné odůvodnění svého správního uvážení (1) ohledně jejího podnětu dle § 42 správního řádu, a (2) ohledně její stížnosti, která obsahově odpovídala stížnosti dle § 175 odst. 1 správního řádu.
9. Podle § 42 správního řádu *správní orgán je povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední. Pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Sdělení správní orgán nezasílá, postupuje-li vůči tomu, kdo podal podnět, podle § 46 odst. 1 nebo § 47 odst. 1.*
10. Podle § 175 odst. 1 správního řádu *dotčené osoby mají právo obracet se na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany.*
11. Podle § 175 odst. 5 správního řádu *stížnost musí být vyřízena do 60 dnů ode dne jejího doručení správnímu orgánu příslušnému k jejímu vyřízení. O vyřízení stížnosti musí být*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

stěžovatel v této lhůtě vyrozuměn. Stanovenou lhůtu lze překročit jen tehdy, nelze-li v jejím průběhu zajistit podklady potřebné pro vyřízení stížnosti.

12. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „soudní řád správní“, příp. „s. ř. s.“) *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
13. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. *soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo brozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.*
14. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*
15. Ochranu před nezákonným zásahem poskytuje správní soud tehdy, je-li žalobce přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). *Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, publ. č. 603/2005 Sb. NSS). Soudy přitom musí nejprve zkoumat splnění čtvrté podmínky, neboť neexistence zásahu vede k nepřijatelnosti žaloby (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 19. 9. 2007, čj. 9 Aps 1/2007-68, č. 1382/2007 Sb. NSS, a z 18. 12. 2019, čj. 6 As 167/2019-36, č. 3973/2020 Sb. NSS).*
16. Soud předesílá, že úkon správního orgánu spočívající ve vyřízení podnětu dle § 42 s. ř. by mohl být při splnění všech výše uvedených podmínek zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. *Judikatura Nejvyššího správního soudu totiž dospěla k závěru, že šetření i sdělení (oznámení) o vyřízení podnětu je úkonem správního orgánu, který není rozhodnutím, může proto být zásahem, a to i zásahem nezákonným. Nicméně žalobkyně v nyní projednávané věci spatřuje nezákonný zásah v tom, že žalovaná ve vyřízení podání žalobkyně ze dnů 25. 3., 28. 3., 29. 3., 30. 3., 20. 4., 21. 4., 22. 4. a 11. 5. 2024 neuvedla řádné odůvodnění provedeného správního uvážení.*
17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2022, č. j. 2 As 8/2022–27 dovořil, že: *„Smyslem sdělení je ujistit podatele, že se správní orgán jeho podnětem zabýval. Zároveň tato lhůta motivuje správní orgán, aby efektivně zpracovával podněty od veřejnosti a včas na ně reagoval. Tento institut tedy míří jinam než právo na zahájení řízení. To dokládá i výklad v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 3. 2017, č. j. 22 A 135/2016–33, publikovaném pod č. 3619/2017 Sb. NSS, podle kterého z dikce ustanovení § 42 správního řádu jednoznačně*

vyplývá povinnost správního orgánu vyrozumět osobu, která podala podnět, o tom, jak správní orgán s podnětem naložil. Tato povinnost je ale vázána na žádost podatele. Bez žádosti takovou povinnost správní orgán nemá. Na jinou podmínku (např. na právo na zahájení řízení), však povinnost správního orgánu vázána není. A stejně tak nelze posuzovat právo podatele být vyrozuměn v návaznosti na jinou podmínku než podání žádosti.“

18. Žalobkyně ve svých podáních zaslaných žalované žádala, aby ji správní orgán vyrozuměl o tom, jak s jejím podnětem naložil. Povinnosti správního orgánu dle § 42 s. ř. pak odpovídá právo žalobkyně, aby ji správní orgán o vyřízení podnětu vyrozuměl. Žalobkyně tak mohla být teoreticky zkrácena na svých právech a tento zásah by byl zaměřen přímo vůči ní v případě, že by správní orgán žalobkyni vůbec nevyrozuměl, případně že by toto vyrozumění (sdělení) bylo natolik bezobsažné či matoucí, že by z něj nebylo možno vůbec dovodit, zda se správní orgán jejím podnětem zabýval. Žalobkyně se podanou žalobou nicméně nedomáhala ochrany právě proti tomu, že by jí žalovaná nesdělila, jak s podnětem naložila. Zásah žalované žalobkyně spatřovala v neuvedení řádného odůvodnění správního uvážení ohledně jejího podnětu dle § 42 s. ř. Soud opakuje, že z dikce ustanovení § 42 s. ř. ani z judikatury správních soudů již nevyplývá povinnost správního orgánu uvést *řádné odůvodnění správního uvážení* při vyřízení podnětu dle § 42 s. ř., jež by odpovídalo standardu odůvodnění správního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 s. ř., ale pouze povinnost vyrozumět podatele podnětu, jak správní orgán s podnětem naložil. Soud však musí poukázat na to, že i přestože tato povinnost žalované nesvědčila, v rámci sdělení ze dne 22. 5. 2024 ministr vnitra poskytl důvody, jimiž přiměřeně odůvodnil svůj postup v řešené věci.
19. Soud se proto i v této věci přiklonil k výše nadepsanému dřívějšímu rozhodnutí svého pátého senátu a konstatoval, že žalobkyní tvrzený zásah již z podstaty věci nemůže být předmětem řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. Na názoru soudu nezměnil nic ani poukaz na Zprávu a článek JUDr. Soni Večěřové. Soud je toho názoru, že tyto naopak potvrzují výklad právní úpravy, že není povinností správních orgánů vyčerpávajícím způsobem odůvodnit sdělení o nevyhovění podnětu, nýbrž postačí odůvodnění stručnější, z něhož bude jasné, že se podnětem zabíraly.
20. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že posláním žalobkyně má být kontrola činnosti státní správy, jak je soudu známo z jiných řízení. U správních soudů nelze – vyjma stanovených výjimek – podávat návrhy ve veřejném zájmu (tzv. *actio popularis*). Argumentace tímto směrem by proto bez dalšího nemohla být relevantní (k činnosti žalobkyně dále např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2018, č. j. 9 As 79/2018–16). Jednání žalobkyně, zejména množství a povaha žádostí a podnětů, jež uplatňuje, naopak podle soudu lze považovat za hraničící až se zneužitím práva na taková podání a obecně na aktivizaci činnosti orgánů veřejné moci (jak již v jedné věci týkající se žádosti o informace zdejší soud také ve vztahu k žalobkyni, jež se na zneužití práva zčásti podílela, konstatoval; viz rozsudek ze dne 12. 12. 2023, č. j. 17 A 77/2023–48, a na něj navazující rozsudek NSS z 13. 6. 2024, č. j. 9 As 26/2024–44).
21. Soud pro úplnost konstatuje, že ani na samotné zahájení řízení z moci úřední není právní nárok, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2010, č. j. 5 Ans 5/2009-139: „na tomto místě je ovšem nutné zdůraznit, že *podatelé podnětu k zahájení řízení z moci úřední*

se nemohou domoci zahájení řízení a následného vydání rozhodnutí ani pomocí jiných zákonných institutů, než je opatření proti nečinnosti, a to z toho důvodu, že jim na základě § 42 správního řádu ani jiného ustanovení tohoto zákona žádné takové právo nevzniká. Toto ustanovení totiž ukládá správnímu orgánu pouze povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat, nelze z něj však dovodit právo na vyhovění podnětu a tomu odpovídající vynutitelnou povinnost správního orgánu řízení zahájit. Je tomu tak především proto, že možnost zahájit správní řízení z moci úřední slouží a priori k tomu, aby ve veřejném zájmu byla určitá věc správním orgánem autoritativně vyřešena, resp. rozhodnuta, a nikoliv k realizaci individuálních veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Dalším důvodem nepochybně je i skutečnost, že podnět k zahájení řízení z moci úřední může podat kdokoli, tedy i ten, o jehož právech či povinnostech by nebylo v řízení jednáno a jehož práv či povinností by se výsledné rozhodnutí správního orgánu nijak nedotklo. Takový podatel by tedy nebyl účastníkem tohoto řízení a nebylo by tudíž ani účelné mu právě jen pro tuto fázi řízení přiznávat nějaká procesní práva. V souhrnu zde tedy není dán legitimní zájem na tom, aby zahájení správního řízení z moci úřední bylo vynutitelné na základě pouhého podnětu, a není zde proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu.“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem). Žalobkyně v žalobě namítala, že se nedomáhala zrušení či změny služebního hodnocení, ale provedení nového služebního hodnocení dle § 155 odst. 7 zákona o státní službě, dle kterého se služební hodnocení provede podle potřeby za uplynulé, dosud nehodnocené období, které zahrnuje alespoň 60 odsloužených dnů ode dne seznámení státního zaměstnance s předchozím služebním hodnocením.

22. Soud proto pouze jako *obiter dictum* uvádí, že žalobkyně nemá nárok na zahájení řízení z moci úřední ani v případě návrhu na provedení nového služebního hodnocení státního zaměstnance dle § 155 odst. 7 zákona o státní službě, neboť jak je uvedeno ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, na základě ustanovení § 42 správního řádu jí právo na zahájení řízení z moci úřední nevzniká, navíc právní sféry žalobkyně by se případné řízení či jeho výsledek nijak nedotknul.
23. Městský soud se dále zabýval podáními žalobkyně označenými jako „*Stížnost dle zákona č. 234/2014 Sb., § 79 (1)*“. Stejně jako pátý senát ve výše uvedeném usnesení shledal, že tato podání obsahově odpovídají stížnosti dle § 175 odst. 1 s. ř. Soud se i v této části ztotožnil s odůvodněním nadepsaného usnesení pátého senátu. Pro pořádek však konstatuje následující. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č.j. 4 Aps 2/2010–44 judikoval, že: „*podle § 175 odst. 1 správního řádu může stížnost podat jen dotčená osoba proti nevhodnému chování nebo nesprávnému úřednímu postupu, nelze-li podat jiný prostředek ochrany. K povaze stížností obecně doktrína uvádí, že "stížnost je pouhým podnětem pro správní orgán např. k provedení úkonů v rámci služebního dohledu ... a stěžovatel nemá právní nárok, aby na základě jeho stížnosti byly provedeny určité dozorčí nebo jiné úkony ..."* (srov. Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 7. vyd. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 688). I podle názoru Nejvyššího správního soudu se stížnost svou povahou a právní úpravou blíží spíše dozorčímu prostředku, resp. je nástrojem, který k němu může vést. Ostatně tento závěr jenom potvrzuje dikce § 175 správního řádu. Stížnost má totiž podle něho být vyřízena do 60 dnů a byla-li shledána důvodnou, je správní orgán povinen bezodkladně učinit opatření k nápravě, o nichž vyrozumí stěžovatele, pokud o to požádal. O prošetření vyřízení stížnosti lze požádat nadřízený správní orgán. *Procesně se u stížnosti postupuje podle části čtvrté správního řádu a výsledkem je sdělení (vyrozumění). Na vyřízení stížnosti tedy není právní nárok a samotné její vyřízení ještě*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

*samo o sobě neznamená odstranění závadného stavu. Navíc o výsledku šetření a přijatých opatření se stěžovatel vyrozumívá, jen pokud o to požádal. Takový postup proto neskýtá dostatečný prostor k poskytnutí ochrany či nápravy před nezákonným zásahem. Jednalo by se totiž spíše o formální, než faktický prostředek nápravy a ochrany.“ (srov. rovněž pozdější rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, č.j. 1 As 244/2015–26). Žalobkyně ve svých podáních správní orgán o vyrozumění požádala, správní orgán tak dle dikce § 175 správního řádu a judikatury Nejvyššího správního soudu, byl povinen žalobkyni o vyřízení stížnosti vyrozumět. V podané žalobě se obdobně jako výše žalobkyně domáhá ochrany proti nedostatečnému vypořádání jejích námitek vznesených ve stížnostech. Pátý senát dále uzavřel, že z dikce § 175 správního řádu ani z judikatury správních soudů nevyplývá povinnost *řádného*, resp. odůvodnění odpovídajícího § 68 odst. 3 správního řádu, správního uvážení při vyřízení stížnosti dle § 175 odst. 1 správního řádu, nýbrž toliko na požádání vyrozumět stěžovatele o vyřízení stížnosti. Jedenáctý senát se se závěry pátého senátu ztotožnil, jelikož nenašel důvod se od nich odklonit.*

24. Soud shrnuje, že žádné veřejné subjektivní právo na *řádné* odůvodnění správního uvážení ohledně podání ze dnů 25. 3., 28. 3., 29. 3., 30. 3., 20. 4., 21. 4., 22. 4. a 11. 5. 2024 žalobkyni nesvědčí. Z ustanovení § 42 s. ř. vyplývá pouze povinnost správního orgánu žalobkyni vyrozumět, tomu odpovídá právo žalobkyně na vyrozumění (sdělení), jak správní orgán s jejím podnětem naložil, přičemž ze sdělení by mělo být patrné, že se správní orgán podnětem žalobkyně zabýval. Z ustanovení § 175 odst. 5 správního řádu vyplývá rovněž pouze povinnost správního orgánu stěžovatele o vyřízení stížnosti vyrozumět. Veškeré zákonem stanovené povinnosti žalovaný v daném případě nejenže dostal, nýbrž v rámci postupu v souladu s principem dobré správy dostatečně odůvodnil své sdělení. Jak soud uvedl výše, tvrzený zásah proto nemůže být ani předmětem řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s.
25. Soud z výše popsaných důvodů žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. usnesením bez věcného projednání odmítl, neboť v dané věci chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 věta první s. ř. s., neboť žaloba byla odmítnuta a soudem nebyly shledány důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni podle věty druhé téhož zákonného ustanovení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2025

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu